

Sumari

Escalfament (pròleg d’Oriol Jové)	11
PRIMERA PART	15
1. La meva primera cançó.....	17
2. El ritual	23
3. Un amic basc.....	29
4. L’essència.....	37
5. Sobreviure al gol sud	43
6. Ajustar expectatives	49
7. El tros	57
8. Nits d’estiu	63
9. La transició.....	69
10. Emili Vicente	75
11. Tornar a començar.....	81
SEGONA PART	87
12. Tornar a començar (II)	89
13. Veure passar el tren.....	95
14. Cafè París	101

15. 2016.....	107
16. A 17.000 km de distància.....	115
17. Dunbar Rovers FC.....	121
18. L'aturada.....	129
19. Gol nord	135
20. Milions i turistes	143
21. Avui	151
22. La gènesi	157
Temps afegit (epíleg de Ramon Usall).....	161
Agraïments	167

Escalfament

Sèneca va morir gairebé dos mil anys abans que es fundés el Lleida, però, si hagués estat contemporani dels nostres temps, no tinc cap mena de dubte que seria un assidu del Camp d'Esports.

A aquest gran filòsof de l'època de l'Imperi romà se li atribueix la frase que diu que “cap arbre pot créixer fort i robust si no té un vent en contra”. Com a estoic que era, Sèneca sostenia que, als éssers humans, la vida ens porta dolor, pèrdues i dificultats. I que, en comptes d'evitar-les, les hem d'afrontar amb virtut, raó i serenor per enfortir el caràcter. Ell defensava, en aquest sentit, que l'adversitat no és un mal en si mateix, sinó que és una prova que ens enforteix i que la veritable llibertat consisteix a governar-se a un mateix i a acceptar amb dignitat tot allò que no depèn de nosaltres.

En resum, Sèneca creia que la felicitat no depèn del que ens passa, sinó de com ho jutgem. I és per aquest motiu que ell entendria perfectament el que resulta tan difícil d'explicar per a molts savis d'avui —els mateixos que pregonen que no es pot viure del passat i que, fins i tot, deslegitimen l'arbre per haver estat transplantat al 2011—: el fet que el Lleida, en un dels moments més delicats en l'àmbit econòmic i en la pitjor temporada

esportivament parlant en vuitanta-sis anys d'història, hagi comptat amb una il·lusió i un suport popular sense precedents, no només quantitativament sinó també qualitativament.

El Lleida, esprimatxat de manera lenta fins a la decrepitud, tenia escrit el seu destí l'estiu del 2025. Estava a l'espera d'una ventada que se l'endugués del tot, però tothom —reconec que m'hi he d'incloure— havia subestimat la fortalesa de les seves arrels. Arrels gruixudes, pregones i fortes. Arrels que s'han anat entrellaçant entre elles gràcies, precisament, al fet que el club fa anys que viu en una borrasca permanent i que deixaria astorada fins i tot la població de Texas, acostumada a les adversitats meteorològiques.

Si tens aquest llibre entre les mans, segurament tu també en siguis una, d'arrel. De fet, sabràs del cert que ho ets si, mentre llegeixes el Juanjo Lecumberri, el teu cervell recorda, amb una precisió mil·limètrica, on eres i què feies tu el dia de l'ascens a Segona del 2004, el del descens del 2006, el de la refundació del 2011 o, per exemple, els anys de Seligrat i Idiabez abans de l'arribada de Luis Pereira.

Reconec que m'he oblidat de preguntar-li al Juanjo, homònim i fill primogènit d'una llegenda de la història del club —res, el tercer jugador amb més partits—, si té cap mena d'afició per la botànica. Si te'l trobes, fes el favor de preguntar-li, perquè ni el millor botànic seria capaç de remoure els sentiments de totes i cadascuna de les arrels del Lleida com ho fa ell amb *Banderes blaves*.

El Juanjo ens ha regalat el seu cor. En un exercici de generositat extrema, ens n'ha obert les portes de bat a bat perquè ens puguem endinsar en el seu bagul dels records. I en fer-ho, trobarem la clau per obrir el nostre. Aquest llibre enganxa justament per això: perquè no és només la història del Juanjo. També és la meva. I la teva. Perquè, com li passa al Juanjo, jo també explico

la meua vida per temporades esportives, associo records personals a partits i soc incapaç d'identificar, en resum, en quin moment la meua vida i la del Lleida van començar a entrellaçar-se fins al punt de ser inseparables.

I més enllà d'això, aquest llibre enganxa per l'estil narratiu i literari que té el Juanjo, i no és un tòpic adulador que ni se m'ha demanat ni tinc cap necessitat d'esprémer. De fet, potser pensaria que, pels meus antecedents, peco d'haver quedat hipnotitzat per la temàtica a l'hora d'expressar la meua més profunda sorpresa pel fet que el Juanjo no hagués escrit, abans d'aquest, cap altre llibre. T'equivoques: estic convençut que Sèneca, que no és sospitos de ser parcial perquè va morir gairebé dos mil anys abans que es fundés el Lleida, pensaria igual que jo.

ORIOI JOVÉ

La meva primera cançó

Tinc bona memòria. Si algú ho preguntés a la meva família o als meus amics, estic segur que donarien per bona la primera afirmació d'aquest llibre. Crec que aquesta capacitat de retenció es deu a dos factors. El primer és que gaudeixo escoltant la gent que sap explicar històries. Gaudeixo conversant amb interlocutors que saben construir i detallar una escena, que t'hi porten. En això era especialment hàbil el meu avi matern, mort recentment. Ho era en això i a aprofitar qualsevol excusa per explicar les seves batalletes a qui fos que l'escoltés. Convertia els diàlegs en monòlegs, i els seus interlocutors passaven, en un sospir, a ser mers oients passius d'una ponència sobre fer la mili a Xerès o sobre els seus primers anys a Lleida després d'emigrar procedent d'Andalusia. Sense opció a torn de preguntes. Un d'aquests oients passius solia ser jo. No tinc cap dubte que la meva facilitat per retenir aspectes concrets d'una narració, o frases d'una conversa, prové d'haver assistit als seminaris autobiogràfics impartits pel meu avi. Aquest és el primer dels factors que us comentava.

El segon l'atribueixo als meus canvis de ciutat. Aquests trasllats són inesborrables. Mes i any. Setembre de 2007: me'n vaig a Madrid. Setembre de 2014: torno a Lleida. Setembre de 2016:

vaig a viure a Austràlia. Desembre de 2019: torno a Lleida. Setembre de 2020: marxo a Barcelona. Febrer de 2022: ens instal·lem amb la meua parella a Molins de Rei. Aquests moments, que d'una manera o altra han estat transcendents en el meu recorregut vital fins ara, m'ajuden a col·locar en el calendari converses concretes, festes, sopars, trobades familiars, cites, lectures o partits de futbol.

En aquesta exuberància de retentiva hi ha un buit. No tinc ni la més remota idea de quan em vaig fer del Lleida. De quan vaig començar a seguir l'extinta UE Lleida, actual Lleida CF.

El periodista Oriol Jové, autor del documental *75 anys en blau*, m'explicava que recorda amb nitidesa que estava assegut a la part superior del gol nord del Camp d'Esports, a la zona més propera a tribuna, el dia que el Lleida (a partir d'ara utilitzaré aquesta nomenclatura per referir-me a un club que ja ha canviat de nom massa vegades) va ascendir a Segona Divisió derrotant el Celta B. Era un 20 de juny de 2004. Un moment que va posar la primera pedra del seu indestructible suport a l'equip, encara que no és capaç de situar una data exacta en la qual se segellés el seu compromís amb el club.

Si l'Oriol m'hagués retornat la pregunta, en aquell diàleg que vam mantenir a la fase més inicial d'aquest projecte, no li hauria pogut donar resposta. Sí que li podria haver explicat que el meu germà, set anys menor que jo, va jugar el seu primer partit amb els "babies" del Lleida al camp del Pardinyes. Aquest barri de la capital del Segrià comptava, en aquells dies, amb dos terrenys de joc de terra: el principal, per a les categories de més edat, i un annex enganxat a la part esquerra de la graderia. En aquest últim vaig veure jugar per primera vegada el Raül. El meu germà es diu així: Raül.

També hauria pogut descriure-li a l'Oriol, sense errar en els detalls, les tardes de diumenge a casa dels meus avis, el compta-

dor d'històries i la meva padrina Pepita, quan jo tenia uns cinc anys. En aquella època vaig desenvolupar una addicció preocupant per l'himne del Lleida. Li demanava a l'àvia que el posés una vegada i una altra. Aquest vici no es limitava a cridar la lletra mentre corria pel llarg i estret passadís del pis de la Pepita i l'Antonio. La meva dependència s'estenia a escutar, una vegada i una altra, la portada del vinil que contenia aquesta cançó.

La tapa estava presidida per una foto de la plantilla de l'any 1987. Els futbolistes estaven col·locats en tres fileres. A la de baix, els jugadors de menor alçada assegudets en un banc de fusta amb les mans sobre els genolls. A la del mig, tres o quatre membres de l'equip amb els cabells llargs (no sé si aquest va ser el criteri determinant per col·locar-los en aquesta línia), entrenadors i president. Finalment, a la tercera fila s'hi distingien els porters, els futbolistes més alts i en Miquel Genís, el massatgista de l'època, que era baixet i apareixia al costat del porter Vicent Amigó. Tots dos amb un envejable bigoti.

El meu estudi no acabava aquí: em fascinava analitzar la indumentària. Samarreta blava de màniga llarga, el nom de PRYCA estampat amb lletres verdes sobre un fons blanc al centre de la camisola com a patrocinador principal, pantalons curts blancs i mitgetes blaves. Tots, absolutament tots els integrants de la plantilla lluien botes negres, cosa que seria una anomalia en el futbol actual. Un altre aspecte que atrapava la meua atenció eren els xandalls del cos tècnic. A la imatge només s'aprecia la part superior: una jaqueta de color blau cel, travessada per una cremallera blanca que desembocava en un coll blau marí d'una grandària considerable. Estic segur que avui dia, autoconsiderats gurus de la moda obsessionats per lluir un estil retro i *cool*, pagarien xifres desorbitades per aquest model. Sí, en soc un.

La imatge està presa al centre del Camp d'Esports, en un dia gris, un dia que té aspecte de dilluns. L'estat de la gespa és dolent

i, en l'edició de la imatge, van tapar la cara de dos jugadors de la fila superior amb un escut gegant del Lleida. L'estampa transmet fred i amateurisme. Per a mi, una de les millors fotografies de la història del club.

En aquest bosc de detalls que em va tenir obsessionat durant incomptables diumenges n'hi havia un que destacava per sobre de tots: a la línia dels jugadors més baixos, la dels assegudets al banc amb les mans als genolls, apareix el meu pare. Si teniu el vinil, o recupereu la imatge a internet, és el segon començant per l'esquerra. Cabells arrissats, ombra de barba visible, encara que probablement s'havia afaitat aquell mateix matí, i calçat amb unes Patrick.

Em sorprenia que una foto del pare amb els seus companys de feina fos la portada del meu disc preferit. No li donava cap importància ni valor al fet que una de les dues persones amb qui més m'agradava estar hagués representat l'equip de la meva ciutat. Per a mi, el Lleida era casa. Un pilar de la meva existència que apareixia a les converses domèstiques, a la roba de l'armari on els pares guardaven els conjunts esportius, als trofeus emmagatzemats al traster o en fotografies situades en àlbums que jo revisava estirat al terra de la meva habitació.

Ningú em parlava del Lleida directament, ningú m'explicava què era el Lleida, però el Lleida era a tot arreu. És per això que no recordo, ni li podria haver explicat a l'Oriol Jové, si m'ho hagués preguntat, quan em vaig fer seguidor de l'equip. El Lleida va franquejar la meva infantesa sense fer soroll, sense aixecar els braços reclamant la meva atenció; senzillament, sempre va formar part del meu món sense que jo fes res perquè hi entrés, res més enllà d'aconseguir que la Pepita s'aprenugués també l'himne de memòria.

El primer cap de setmana de setembre de 2025, el Lleida va debutar a la Tercera Federació, la cinquena categoria del futbol estatal, després de ser descendit al final de la passada campanya

per impagaments significatius. Llegit de pressa, i sense conèixer la història i el context del club, pot semblar una notícia demolidora. Ni de bon tros. Dos mesos abans, el club es trobava en risc real de desaparició, i, de fet, l'esmentat Oriol Jové i l'Andreu Ratés, president de l'Associació d'Amics del Lleida, encapçalaven un projecte de club popular que, d'alguna manera, tornaria a fundar l'entitat començant des de Quarta Catalana, la divisió més baixa de Catalunya, si l'extinció acabava fent-se oficial.

Tenint aquest detall en compte, el primer partit a Tercera Federació va ser, d'alguna manera, com tornar a la vida. Una oportunitat per continuar sent. Per continuar creient que el club és viable.

El Lleida va disputar la seva primera jornada a Tercera RFEF al camp del Can Vidalet, un equip recentment ascendit d'un barri d'Esplugues de Llobregat, ciutat pròxima a Barcelona d'uns 48.000 habitants. El Lleida va perdre per 1-0. Va ser el dia que vaig decidir escriure aquest llibre.

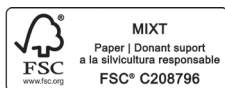
Un centenar de persones, no estic segur de la xifra exacta, però en qualsevol cas, un desplaçament prou considerable tenint en compte la categoria, van acompanyar l'equip i el van animar fins i tot després del xiulet final. Mentre els jugadors, desconeguts per a l'afició en la seva gran majoria, xocaven les mans i rebien l'escalf dels seguidors desplaçats, em preguntava què havia portat aquella gent a ser incondicional del club. Em preguntava també què hi feia jo, allí, perquè, havent estat lluny de l'equip durant molts anys, vaig sentir la ineludible necessitat de conèixer aquell barri d'Esplugues de Llobregat el dia que el Lleida començava a respirar de nou.

Si ho intento, m'és molt complicat fer la vista enrere i no trobar el Lleida enganxat a alguns dels moments vitals més significatius del meu recorregut. Aquest llibre n'és una prova.

© del text: Juanjo Lecumberri, 2026
© del pròleg: Oriol Jové, 2026
© de l'epíleg: Ramon Usall, 2026
© de la il·lustració de la coberta: Òscar Sarramia, 2026
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2026
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2026
ISBN: 978-84-1303-708-0
DL: L 201-2026
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

← imprès a **lleida** ▶

Paper certificat pel Forest Stewardship Council®

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.